

mig deri, for det er aldrig værd at sige aldrig, og naar man er Minister og vil være praktisk, er det bedst at tage Forholdene, som de ligger, og faa det bedst mulige Resultat. Ministeren erkender dog selv, at Dobbeltscenen kan han ogsaa tage imod.

Dernæst vil jeg kun gøre et Par Bemærkninger til det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), der var Ordfører for den konservative Gruppe. Det ærede Medlem udtalte i Gaar, at „Drot og Marsk“ og „Liden Kirsten“ samt „Mascarade“ er de eneste danske Operaer, som vil leve til Eftertiden. Det forekommer mig at være en noget let Argumentation, det ærede Medlem her anvender. Jeg vil dog nævne ham en Opera, som Lange-Müller har sat Musik til, en Musik, som vistnok vil gøre ham udødelig. Det er Skuespillet: „Der var engang —“ med Midsommervisen: „Vi elsker vort Land“. Baade Teksten og Melodien tror jeg vil leve længe. Ellers skal jeg ikke opholde mig videre ved det ærede Medlems Tale. Den var jo helt igennem en Lovprisning af det foreliggende Projekt. Men det glæder mig at erfare, at hans Parti ikke er enigt med ham, adskillige af hans Partifæller har tilkendegivet, at de staa paa et noget andet Standpunkt.

Det ærede Medlem (Johan Knudsen) truede med, at hvis vi ikke fik dette gennemført, vilde Skuespillerne og hele det Personale, som duede til noget, forlade det kongelige Teater. Der var ikke noget, der fristede dem til at blive der, der var ikke større Gager, Skaarup kunde byde dem 30 000 Kr. om Aaret, hvor Teatret bød noget mindre, og den usle Pension — jeg tror, det ærede Medlem brugte dette Udtryk —, som følger med Ansættelsen ved det kongelige Teater, var heller ikke fristende. Det forekommer mig dog, at adskillige, f. Eks. Fru Hennings, Fru Oda Nielsen, Mantzius og flere berømte Skuespillere og Skuespillerinder, der paa Grund af Svagthed eller af andre Grunde har forladt Teatret, har faaet en ret anselig aarlig Pension; det er dog ikke saadan helt at kimse af at faa en 5—6 000 Kr. aarlig at leve af, naar man har tjent nogle Aar ved det kongelige Teater og ikke er mere udslidt, end at man bagefter kan rejse rundt og glæde Befolkningen. Det skulde for Resten glæde mig, hvis det kongelige Teaters Personale uden at faa Afsked kunde foretage flere Rejser ud i Provinserne og optræde paa Teatrene der hyppigere, end de gør. Det vilde bidrage overordentlig til, at den store menige Be-

folknings Sans for virkelig Kunst og Skuespil vakttes, og det vilde virke ansporende for det Personale, der arbejder ved Teatrene i Provinserne. Hvorfor vente, til man faar Afsked med aarlig Pension? Det siges jo, at man ikke kan komme til, ikke kan faa Brug for sine Kræfter, ikke faa Roller nok. Jeg tror, at Teaterledelsen ikke vil være uvillig til at bevilge Skuespillerne i hvert Fald nogen Frihed til at foretage saadanne Rejser til Provinsen. Enkelte lader sig endog engagere til det kongelige Teater med udtrykkelig Tilladelse til at holde Ferie en Maaned eller maaske mere. Selv under Sæsonen forlader de Teatret og gaar ud i Provinsen, ja, endda længere bort. Vi saa det f. Eks., da det kongelige Teater for et Par Aar siden opførte det berømte Skuespil Per Gynt. Pludselig forsvandt Per Gynt, det svarede jo til Rollen, for Per Gynt er en Mand, der har rejst meget og set sig meget om. Lykkeligvis for det kongelige Teater var der en anden Skuespiller, der kunde optræde som Per Gynt, ellers vilde hele Forestillingen være faldet, fordi en enkelt fremragende Skuespiller tog Udgangsbillet og foretog en Rejse til Udlandet. Der er ikke saa lidt Frihed ved det kongelige Teater, det har ogsaa noget at sige. Jeg kan ikke tro andet, end at Teatrets Ledelse vil være villig til i større Udstrækning end hidtil at tillade Teatrets Kunstnere at tage ud i Provinsen og gøre Nytte ved at glæde Befolkningen med dygtig Skuespilkunst. Jeg gør opmærksom paa, at det Udvalg, som blev nedsat i 1908 — som det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) mindede om i Gaar —, enstemmigt indstillede til Ministeren at sørge for, at en større Vekselvirkning mellem Provins-teatrene og det kongelige Teaters Personale fandt Sted. Det er ikke sket. Maa-ske vi ogsaa kan afhjælpe den Mangel ved denne Lejlighed.

Det ærede 9de Medlem for Hovedstaden (A. C. Meyer) vilde belære mig om, at jeg tog fejl, naar jeg sagde, at „Kong Christian stod ved højen Mast“ var vor Nationalmelodi. Jeg ved dog ikke rettere, end at overalt, hvor dansk Musik skal lyde i Udlandet til Ære for Danske, spiller de „Kong Christian“, og det samme er Tilfældet, naar fremmede er her til Stede og vil vise Nationen en Opmærksomhed, saa spiller de ikke „Der er et yndigt Land“, men „Kong Christian“. Jeg indrømmer, at vi her i Landet savner en virkelig National-sang. „Kong Christian stod ved højen Mast“, denne ypperlige Sang af Ewald